

УСЕЩАНЕ

Контраст

Начало

Кацнах в Страната на Изгряващото Слънце преди 4 дена

ТЕХНОЛОГИИ

За много уреди е необходимо да използваш ръководство на потребителя - от една страна защото нещата са уж подобни да използваните до този момент, а от друга - съвсем различни - дори само да си свариш вода. Всичко е описано с йероглифи.

За щастие след борбата с варенето на вода се указа, че има ръководство за работа с пералнята / сушилня. Смятам да го употребя до края на седмицата.

ТРАДИЦИИ

Днес минахме покрай храма Джиндай (Jindaiji). Сигурно пак ще отидем дотам пак - трябва да направя снимки на това място - разкошен дървен храм с много статуи на Буда, обкичени с разни парцалчета.

ХРАНА

Да стоиш на бара или да седнеш с прегънати колене на ниската маса - това са японските заведения

КЪЩА

Странното е, че във възглавницата ми има зърна - може би да не се запотява човек - има ги само от едната ѝ страна

КОНТРАСТ

Стари традиции и нови технологии.

Съзнанието се лута. Пропастта съществува ли или е само за нас по-западните.

ЕвгеНия

15 октомври 2007

Токио, Япония

УСЕЩАНЕ

Япония като за Япония

Фраза, която е заседнала в диплите на съзнанието ми и изплува на повърхността Тази вечер. Нощта е спокойна, както всички досега в Япония. Дори бих казала прекалено тиха - щурците не се чуват. Събирам различни мнения в впечатления за страната на изгряващото слънце. Като казвам събирам - наистина е така - препрочирам книги и говоря с хората около мен.

Зная, че човек като отиде някъде за един ден - може да на пише роман. Ако остане седмица - повест, ако е месец - дълъг разказ, а година - една страница. В момента съм на етапа дълъг разказ, но си мисля, че тук и след година няма да е само страница. Стигане на ниво - разбирателство на японците е нещо съвсем различно и отвлечено като понятие. За мен скритото зад маската на лицето е толкова неразгадаемо. Едно е със сигурност вярно-детето в мен продължава да се забавлява на нещата, които вижда, макар и сдържано.

ЕвгеНия

02 ноември 2007
Токио, Япония

Към Киото

Животът е невероятен. В момента съм във влака за Киото. Изведнъж изплува спомен от детството ми. В "То Света и у нас" съобщиха, че японците са създали "Влакът-стрела" - най-бързият в Света, развиващ над 200 км/час. Картината от това предаване се е запечатала и до днес - не знаех, но изображението на Влека-срела, движещ се по висок мост като, че ли във въздуха я виждам наяве.

Днес, 20 години и повече по-късно, седя в Шинкансен - както японците наричат този влак, устремена към старата столица на Япония.

Вярно е - не е кой знае какво усещането ми, защото вече съм пресичала Европа с френския еквивалент TGV. Не зная кой е поОбърз Шинкансен се движи с 270км/час, но със сигурност в тунелите по пътя от Париж към Марсилия ми заглъгхваха ушите, а тук не го усещам толкова.

Градският пейзаж ме ужасява - бетон, стъкло, метал. За съжаление така става и в България, но се надявам поне да се запази по-голяма част от зеленината. Тук няма въздух за дишане. В началото на престоя го усещах, но сега като че ли посвикнах.

До мен има двама местни - не зная дали се заглеждат в писанията ми, но ако го правят - сигурно се чудят на каква азбука пиша (първият вариант е на ръка).

17 Ноември 2007 г.
към Киото, Япония

ВИДЕНИЕ

Красота и традиция! Но все пак топлината на нашите храмове я няма. Тук като че ли е царство на покоя. Пред 1001 златни статуи на 100 ръкия Канон съм в храма Санжусангендо.

Преминавайки покрай изрядно подредените статуи на молещия се Буда и с 28те пазача пред тях осъзнах какво ме притеснява в тукашните храмове. Буда е в поза на покой и молитва – със затворени очи, изпаднал в друго състояние. Пазят го същества с широко отворени очи сужасяващ поглед.

Няма го топлия поглед на приятелите, които те гледат от нашите храмове. Не е и студът от каменните статуи на католиците.

Всяка една от статуите пред мен е с ореол. Ореолът на пазителите е с огнени пламъци – т.е. червен – първичните сили, а на Каноните – ореолите са като Слънце – т.е. златно – както на всички наши икони – по-възвишено.

Застанах в средата на галерията. Пред огромната статуя на Буда. Опитах се да се отпусна, за да мога да усетя какво се случва, защото дългата редица от човешки поток пред статуите не спира и е трудно човек да вникне във видяното.

Във въздуха се носеше опияняващ аромат. Унесе ме, очите ми се замъглиха и притвориха. Наблюдавах градина, оградена с дървени пръти – такива съм виждала за места, където се разхождат коне. Градината беше с покрита с червен пясък / пръст. Слънцето огряваше това място. Противоположна на мястото, откъдето наблюдавах имаше постройка, която хвърляше сянка върху градината. Не зная защо ми беше внушено, че това е градина, но от друга страна дзен градините са само пясък и камъни.

Изведнъж осъзнах, че има някой с гръб към мен. Появи се с наметало, покриващо го от главата до петите. Имах усещането дори, че е само наметало. Цялото беше надиплено като ветрило, но като че ли колосано, всеки ръб изпъкнал или вдлъбнат се откъявах – нямаше чупка, а се завърташе като конус. Този конус – ПРЯКО ПАЗИТЕЛЯТ.

Усещането за закрила изплува в съзнанието ми. И то като че ли – аз съм пазителят, аз защитавам, но не разбрах повече – излязох от унеса си.

Не можах да се върна повече в това състояние, а колко бих искала да разбера. Само пред мен се явява – нежно синьо-розовия предпазващ конус. Като че ли тази предпазна защита беше от небесно синя основа, обсипана с розов вишнев цвят.

Надявам се да разбера какво се крие зад това видение. Зная, че няма нищо случайно на този свят.

18 Ноември 2007 г.

Храмът Санжусангендо, Киото, Япония

ЛЮЛЕЕЩАТА ЗЕМЯ

Вече месец съм в Япония.

Разлюля се земята под мен. Днес за първи път усетих по-сериозно развиване. Пластовете се разместиха хоризонтално - не усетих страх. Предните пъти усещах как земята се люлее под краката ми, но все пак бяхме на изкуствен остров, отвоюван от морето и всичко се тресеше мъничко.

Земя на много стара религия и традиция, жива и до днес и на нови свръхтехнологии.

Земя, за която не бих искала да кажа, че е мястото, където искам да съм, а само да почерпя от красотата, към която хората от тази земя се стремят. За тях е важен малкия детайл. Красивата картина за съзерцание. Детайлизирането на красивите хармочни пейзажи - хармония през всеки един сезон - това е нещото, което ме влече.

Жестокостта на тукашната традиция ме ужасява и отвръщава. Как може да се съчетае красотата и жестокостта?

Едно нещо, което не бих искала да приема е заробването на хората тук. Йерархичната структура и оттам отношението. Като жена не харесвам пренебрежението към нас, което го има все още и то при хора, смятащи се за пътували много и опознали света.

ЕвгеНия

11 ноември 2007
Токио, Япония

Подсказки

- **облекло**
 - кич при девойките - $\frac{3}{4}$ чорапи и много къси поли или панталонки
 - неясен е пола на момчетата
 - към тоалета - голям чанта + малка чантичка в същия вид.
 - предпазни маски на уста и нос / очи
- **няма кислород**
- **семейство** - запонаване сватба след 6 месеца / жената в столовата / канджито за съпруга и ряпа под храната.
- **отношение към шефа**
- **спазване на традицията**
 - храмове
 - молитви
 - **в Киумизу**
 - момиче вървя от единия камък на любовта до другия
 - водата - от ляво на дясно - здраве, мъдрост, красота
 - бог на децата - всяка статуя с различно лице - ще разпознаеш лика на своето
 - храм за бързо и успешно раждане
 - погодите - отдолу нагоре - минало, настояще, бъдеще или ад, настояще, рай,
 - изцеляване на крака (стъпала), изцеляване на болезки по тялото

- **дзен каменните** граниди - съзерцие - мъхове между дърветата - друг тип градина
- **превоз**
 - точно на време,
 - спира на точно определени места - не мърда от тях
 - тъпкачи - по метрото / предпазващи от хвърляне
 - неспиране на спирка, че има много хора
 - подреждане в редичка по 1-2-3 - както е указано на самото място, където се чака.
 - билетче от Шинкансен - изровено от машините - идентификация къде има билети от Киото
 - шофьор до JR спирката в Киото - неделя сутринта
 - **велосипеди**
 - неясна посока на движение - хаотично
 - каране с чадър
 - никакви приспособления
- **отзивчивост** - ако не могат да обяснят - те водят до мястото, рисуват
- **опаковки**
 - всяко едно елементче се опакова поотделно и след това в едно цяло
 - указание откъде се отваря
- **събуване** - навсякъде и по храмовете / шкафове с обувки пред лабораторията
- **тоалетните** - 2 стила - отделни чехли за там
- **храна**
 - топли влажни кърпички преди хранене
 - соев сос, захар, оцет, сушена риба, водорасли - като чубрица ;-) навсякъде ги слагат
 - суши
 - темпура
 - окономиаки
 - нудълс - соба
 - топки ...
 - шишчета
 - френска кухня - кифли и сладка
 - сладък боб - за сесерт
 - местните сандвичи - ориз +
 - негодувание от стила на хранене на младежта - не държат правилно клечките
 - създаването на храни за витрина - превърнато в изкуство
- **новостите** - машинки за всичко
 - телбот
 - за баня - разни светлини
 - за уши + кутиика за лопакта за уши. по тв-то имаше как чистят уши
 - кутийка за клечки за зъби
 - хотел - освен кърпа ... + четка за зъби, гребен, самообръсначка и ношница

ЕвгеНия

- **безумни професии**
 - махащи чичковци
 - тъпкачи по влаковете

- **чистене** - нямат чистачи в сградите - прах по первзите

19 Ноември 2007 г.
Токио, Япония

По пътя към дома

Много дълъг ден 28 ноемри 2007. От 14 часа съм на път и съм някъде към Москва, но има още много време дотогава.

Очаквам с нетърпение да се прибера. Явно си имам дом вече, а и хора, които да ме очаквам

28.11.07 г.